

ת"פ 17234/08/14 - מדינת ישראל נגד אריק לזרב, אלכסנדר דמיאחובסקי, אלכס חצ'טריאן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 17234-08-14 מדינת ישראל נ' לזרב (עציר) 1/4/15
ואח'

בוריס בפני כב' השופט כמאל סעב

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. אריק לזרב (עציר)

2. אלכסנדר דמיאחובסקי

3. אלכס חצ'טריאן

בשם המאשימה: עו"ד ענאן ג'אנם

בשם הנאשם 1: עו"ד ליאוניד פרחובניק - סנ"צ

בשם הנאשם 2: עו"ד בוריס שרמן - סנ"צ

בשם הנאשם 3: עו"ד תומר איסק

נאשם 1 באמצעות הליווי

נאשמים 2 ו-3 בעצמם

גזר-דין

פתח דבר:

1. הנאשמים הובאו לדין בהתאם לנטען בכתב האישום המקורי ויוחסו להם עבירות של קשירת קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 לחוק העונשין ביחד עם סעיף 335(א)(1)(2) לאותו חוק, תקיפת קטין שגרמה לו חבלה של ממש, לפי סעיף 368(א) רישא לחוק העונשין ותקיפה סתם בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 לחוק העונשין בהקשר עם סעיף 382(א) לחוק העונשין.
2. הנאשמים כפרו בעובדות כתב האישום ולכן הביאה המאשימה חלק מעדיה ובמהלך שמיעת הראיות הודיעו הצדדים על הגעתם להסדר טיעון, לפיו כתב האישום תוקן ולנאשמים יוחסו העבירות שלהלן:

לנאשם 1 עבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, ולכל הנאשמים עבירות של תקיפת קטין שגרמה לו חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) רישא לחוק העונשין ותקיפה סתם בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין בצירוף סעיף 382(א) לאותו חוק.

3. בעובדות כתב האישום המתוקן נטען כי בין הנאשמים 1 ו-2 והקטין פ. כ. קיים סכסוך ישן. הקטין הינו בנו של יוסף כ. (להלן: "יוסף") ושהוא אביו של קטין נוסף ש. כ. יוסף ובניו הקטינים מתגוררים יחד בחיפה.

בתאריך 4/8/14 בשעה 16:50 או בסמוך לכך הבחינו הנאשמים כי הקטין פ. כ. ובני משפחתו (להלן: "המתלוננים"), שוהים מחוץ לביתם. הנאשמים הצטיידו במקל ופנו אל משפחת המתלוננים אשר הבחינו בנאשמים מתקרבים אליהם כשהם מצוידים באלות ולכן גם הם הצטיידו במקלות. במפגש שנוצר בין שתי הקבוצות בחצר ביתם של המתלוננים, החל ויכוח שבמהלכו ניסה יוסף להרגיע את הרוחות לכן ביקש מהנאשמים לעזוב את המקום ולהניח לבניו הקטינים.

בעקבות פניית יוסף תקף נאשם 1 את הקטין ש. כ. באמצעות מקל בראשו והפילו ארצה. הנאשם 1 רדף אחרי הקטין פ. כ. וביחד עם נאשם 2 תקפו אותו באמצעות המקלות. יוסף שהבחין בנעשה ניסה לגונן על בניו הקטינים וניגש לנאשמים כשהוא מחזיק מקל בידו. נאשמים 1 ו-3 נטלו ממנו את המקל, נאשם 3 החזיק בידו ונאשם 1 תקף אותו.

יוסף סבל מחבלה בברך שמאל ופונה לבית חולים, שם אובחן אצלו שבר דחיסה בברך הוא נאלץ לעבור ניתוח במהלכו הוחלף עצם ובוצע קיבוע עם שני ברגים. במעשיהם, הנאשמים גרמו בצוותא חדא לקטין ש. כ. נפחות באזור אוקסיפיטלי ושריטה בכף יד ימין.

בעקבות הגשת כתב האישום המתוקן, חזרו בהם הנאשמים מהכפירה והודו בעובדות כתב האישום המתוקן. הורשעו בישיבה מיום 19/1/15 ולאור גילם של הנאשמים הופנו לשירות המבחן, כשבעניינם הוגשו תסקירים.

התסקיר בעניינו של נאשם 1:

4. המדובר בנאשם בן 21, רווק שהתגורר עם אביו. הוא סיים 10 שנות לימוד. יש לו אח בכור בן 24 העובד כחשמלאי. שירות המבחן התייחס לרקע האישי והמשפחתי של הנאשם, ההיסטוריה העבריינית והעבירה הנוכחית, תוך שהוא מציין כי נאשם זה ריצה בשנת 2011 עונש מאסר של 9 חודשים בבית הסוהר אופק. הנאשם נטל אחריות חלקית וטען כי הוא לא הכה את יוסף, אביהם של הקטינים. בעניין זה טען הסנגור כי הנאשם נטל אחריות לעבירה זו וכן נוטל אחריות היום במהלך הטיעונים לעונש וכי הכחשתו לעובדה זו מקורה בטעות כי הרי העבירה מיוחסת לנאשם זה בשל ביצוע העבירות בצוותא, כאשר החבלה שנגרמה ליוסף, ככל הנראה, נבעה מתנועה לא נכונה. הנאשם הביע חרטה על מעשיו

וטען כי הוא טעה והיה עליו לנהוג אחרת. שירות המבחן התרשם כי חרטה זו מקורה מאימת הדין ולא מתוך הבנה של חומרת מעשיו.

בפרק של "הערכת הסיכון והסיכוי לשיקום" התייחס שירות המבחן לדברי הנאשם ובעיקר על רצונו לשנות את אורח חייו. יחד עם זאת, שירות המבחן סבור כי קיים סיכון להישנות התנהלות עוברת חוק גם בעתיד.

שירות המבחן ציין, כי על פי התרשמותו, הסנקציה העונשית ההולמת היא הטלת מאסר בפועל שירוצה בין כתלי הכלא, המבטא השמת גבולות להמשך התנהגות מפירת חוק.

התסקיר בעניינו של נאשם 2:

5. נאשם זה גם כן הוא בן 21, רווק. עלה ארצה בהיותו בן שנתיים והשלים 10 שנות לימוד. מתברר כי בהיותו בן 15 חבר לחברה שולית והחל את מעורבותו בפלילים. לכן, נשלח לאבחון במעון נווה חורש ומצפה ים. בהיותו כבן 17 נידון לשתי תקופות מאסר חופפות למשך שנה וחצי. אחרי שחרורו מהמאסר, ביולי 2012, שהה בהוסטל של רש"א, שם השלים את השכלתו התיכונית ולאחר מכן חזר לבית הוריו.

עוד ציין שירות המבחן כי עובר למעצרו בתיק זה היה עליו להתחיל לרצות עונש מאסר במסגרת עבודות שירות בגין מעורבותו בעבירת רכוש. שירות המבחן תיאר את הרקע והמצב המשפחתי והכלכלי של הנאשם שעל פי הערכתם והתרשמותם הנאשם סבל מחסכים וחסרים.

שירות המבחן התייחס לעברו של הנאשם והעבירה הנוכחית, כמפורט בעמ' 2 ו-3 לתסקיר. לאחר ששירות המבחן הביא את התייחסות הנאשם לאירוע בו הורשע, ציין כי הוא מתרשם שהנאשם ממזער ומצמצם את חלקו, תוך ניתוק רגשי ביחס להתנהגות המתוארת בכתב האישום.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם צעיר שנסיבות התפתחות המשפחתיות הותירו בו תחושות רגשיות קשות שבאות לידי ביטוי בהתנהגות מוחצנת ופורצת גבולות לרבות חבירה לנערים המאופיינים בהתנהגות אנטי חברתית, תוך שהוא מאמץ את דפוסי התנהגות אלו.

שירות המבחן בעמ' 3 ו-4 התייחס להערכת הסיכון הנובעת מהנאשם והסיכוי לשיקומו ובפרק "ההמלצה" הוא הציע להטיל עליו ענישה מוחשית ומרתיעה שתציב לו גבולות ברורים ותבהיר לו כי ההליכה בדרך זו וביצוע מעשים דומים בעתיד אינה משתלמת.

הסנגור הפנה לכך שמדובר בנאשם צעיר, מבולבל הסובל מחרדה גבוהה. במשך שנים סבל מתחושת עזובה, כעס ובשל נסיבותיו, הסתבך פעם אחר פעם בעבירות שבוצעו בעודו קטין בן 14-15. העבירות

בוצעו בשנים 2008-2009. לכן, יש לתת לנתונים אלו משקל מוגבל הואיל ובשנים האחרונות לאחר ששוחרר ממאסרו לא נרשמה לחובתו עבירת אלימות, למעט עבירת רכוש אחת בגינה נדון למאסר שרוצה בעבודות שירות.

הסנגור התייחס להמלצת שירות המבחן ולטענתו, המדובר בהמלצה בלבד ובהתחשב בנסיבות, אין כל הצדקה למיצוי הדין עם הנאשם.

הנאשם היה במעצר מיום 23/9/14 ועד ליום 22/2/15, כ-5 חודשים ולאחר מכן שוחרר לחלופת מעצר בתנאים מגבילים.

הסנגור ביקש להטיל על הנאשם עונש מאסר מותנה בלבד נוכח נסיבות העבירה, נסיבותיו האישיות וחלקם של המתלוננים באירוע, ומכאן שאין מקום לחייבו בתשלום פיצויים למתלוננים. זאת ועוד ביקש הסנגור שלא להטיל על הנאשם קנס משום שהוא היה במעצר ולאחר מכן היה בחלופת מעצר עם תנאים מגבילים, תקופה שבה לא יכול היה להתפרנס ולעבוד. לחילופין, ביקש הסנגור להסתפק בתקופת מעצרו. לחילופי חילופין, ביקש להפנותו לממונה על עבודות שירות.

התסקיר בעניינו של נאשם 3:

6. נאשם זה יליד דצמבר 1993, חייל בשירות סדיר, עלו יחד עם משפחתו בשנת 2002 בהיות בן 9. כיום הוא בן 21. הוא מתגורר עם אמו. שירת בצבא כמכונאי מטוסים ונוכח מעצרו נדחה שירותו הצבאי עד לגזירת דינו. בשל מצבה הכלכלי הקשה של המשפחה הוצב הנאשם בבסיס קרוב לביתו כדי לאפשר לו לשלב עבודה במקביל לשירות הצבאי. לטענתו, עבד כמלצר במסעדה תוך כדי שירותו הצבאי. ממכתב המעביד עולה כי הוא עבד בסופי שבוע ועשה את מלאכתו על הצד הטוב ביותר, גילה אחריות כלפי ציבור הלקוחות וכלפי צוות העובדים, סייע לצוות והתחשב בסביבתו. לנאשם זה אין הרשעות קודמות.

ביחס לעבירות שיוחסו לו נטל אחריות חלקית וטען כי הוא לא נמצא בקשרים חבריים עם הנאשמים האחרים. לטענתו, הוא עבר במקום באקראי וראה את יוסף כאדם מבוגר יחד עם בניו מתקוטטים עם יתר הנאשמים, חש כי עליו להפריד בין המתקוטטים ולכן התערב באירוע.

לטענתו הוא הוציא את המקל מידיו של יוסף ללא כל כוונה לסייע לנאשם 1 לתקוף את המתלונן.

להערכת שירות המבחן, אין אצל נאשם זה דפוסי התנהגות וחשיבה עברייניים ורמת הסיכון להישנות התנהגות תוקפנית נמוכה.

בעניינו המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעתו בדין ומשום שקיים סיכוי כי הוא יחזור לשרת בצבא, המליץ שירות המבחן להטיל עליו צו של"צ בהיקף של 220 שעות והתחייבות להימנע מביצוע עבירה.

7. לאור האמור בתסקירים, מצאתי לנכון לבקש מהנאשמים להבהיר את עמדתם לגבי המיוחס להם בכתב האישום המתוקן והם שבו ואשרו את הודאתם המלאה בעובדות - ראו פרוטוקול הדיון מהיום.

הראיות לעונש:

8. בעניינו של נאשם 1 הוגשו הרשעות קודמות - ת/20, הרשעות קודמות של נאשם 2 - ת/21, כתב אישום, הכרעת דין וגזר דין ביחס לנאשם 2 - ת/22, פסק הדין בערעור - ת/23 והחלטה בבקשת רשות ערעור - ת/24. המאשימה הגישה את סיכומיה בכתב - ת/25 ואסופת פסיקה - ת/26.

מטעם נאשם 1 הוגשה הודעת של ד"ר נטע רז - נ/1, תעודה רפואית וגיליון חדר מיון של יוסף מיום 4/8/14 - נ/2, תעודה רפואית של ב"ח אלישע מיום 14/8/14 בעניינו של יוסף - נ/3 ותעודה רפואית בהקשר לביקור בקופ"ח מאוחדת מיום 3/7/13 ומיום 16/7/13 - נ/4.

מטעם נאשם 2 לא הוגשו ראיות לעונש. אולם בא-כוחו טען כי עונש המאסר המותנה הופעל, כך שאין מקום לבקש את הפעלתו פעם נוספת. ב"כ המאשימה ביקש לבדוק סוגיה זו ושמר על זכותו להגיש תגובתו עד ליום 8/3/15.

מטעם נאשם 3 הוגשה המלצה מעיריית חיפה - נ/5, מכתב מעיריית חיפה המחלקה לשירותים חברתיים - נ/6, חוות הדעת של מעסיקו - נ/7, תעודת החייל - נ/8, תעודת פטירת האב - נ/9, מכתב המל"ל - נ/10, תיעוד רפואי של הנאשם - נ/11 וכן העידה אמו ובן דודו שתיארו אותו כ"ילד טוב" העוזר למשפחה, ביקשו לאפשר לו להמשיך את השירות הצבאי ולתמוך בפרנסת משפחתו.

טיעוני המאשימה:

9. המאשימה ציינה כי נאשם 1 עצור מיום 5/8/14, נאשם 2 נעצר ביום 5/8/14 עד 23/9/14 ונאשם 3 נעצר ביום 10/8/14 עד 17/9/14.

המאשימה התייחסה להרשעות הקודמות של נאשם 1 ונאשם 2.

ביחס לנאשם 2, ביקש ב"כ המאשימה בטיעוניו בפניי להפעיל את עונש המאסר המותנה של 18 חודשים שהוטל

עליו בערעור שהוגש על גזר דינו של בית משפט לנוער ביום 26/5/11 (עונש של 18 חודשים).

ביום 9/3/15 הודיע ב"כ המאשימה כי הוא חוזר בו מבקשתו להפעיל את עונש המאסר המותנה ולכן לא מצאתי מקום לבקש התייחסות הסנגור לכך.

ביחס לנאשם 3 ציינה המאשימה כי הוא נעדר עבר פלילי. כן התייחסה לתסקירי שירות המבחן והפנתה לנסיבות המחמירות שמתבטאות בתוצאות החמורות של האירוע, התעוזה שיש באירוע והתכנון. לדעת המאשימה, יש לייחס משקל למקום ביצוע העבירה - בקרבת ביתם של המתלוננים, עברם הפלילי של נאשם 1 ו-2, עבר המעיד על מסוכנותם והתסקיר השלילי בעניינו של נאשם 2.

מתחם הענישה:

10. המאשימה התייחסה להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, לפסיקה, תוך שהיא מציינת שיש לפעול על פי עיקרון ההלימה בענישת הנאשמים ולקבוע מתחם עונש הולם לנסיבות המקרה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

המדובר בעבירות חמורות המצדיקות ענישה משמעותית. שיקולי הגמול וההרתעה מחייבים החמרה בענישה כדי להרתיע את הנאשמים שבפנינו ועבריינים פוטנציאליים אחרים.

לדעת המאשימה, מתחם הענישה הראוי בנסיבות העניין ביחס לנאשם 1 נע בין שנה וחצי לשלוש שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס כספי ופיצויים לטובת המתלוננים.

לדעת המאשימה, יש להטיל על נאשם 1 עונש המצוי ברף הגבוה של המתחם, וזאת בהתחשב בחלקו בביצוע העבירה, הסיבות שהביאו אותו לביצוע העבירה, האלימות והפגיעה במתלון.

11. ביחס לנאשמים 2 ו-3, סבורה המאשימה כי ראוי בנסיבות העניין להטיל עונש המתבטא במספר חודשי מאסר עד שנת מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס כספי ופיצויים לטובת המתלוננים.

לדעת המאשימה, אין לקבל המלצת שירות המבחן ביחס לנאשם 3 לביטול הרשעתו והימנעות מהרשעה. מדובר בנאשם שלא לקח אחריות מלאה על מעשיו והתנאים החלים על הימנעות מהרשעה (בפרשת כתב) אינם מתקיימים בעניינו של נאשם זה. המאשימה הפנתה לפסיקה בסוגיה זו.

טיעוני ב"כ נאשם 1:

12. הסנגור חזר והדגיש את נסיבותיו האישיות של הנאשם והזכיר את גילו הצעיר ביום אירוע המקרה המתואר בכתב האישום (בן 19 שנים, וכיום הוא בן 20). הפנה לתסקיר שירות המבחן המתאר את נסיבות חייו הקשות. לדעת הסנגור, יש לתת ביטוי לנסיבות החיים האלו של הנאשם, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין ולתת לנסיבות אלה משקל לקולא בגזירת העונש. הנאשם הודה מיד בעובדות כתב האישום המתוקן והביע חרטה.

לדעת הסנגור, שירות המבחן התייחס ככל הנראה לכתב האישום המקורי ולכן הייתה הסתייגות מסוימת של הנאשם מהנטען בכתב האישום, אם כי הנאשם מודה ונוטל אחריות מלאה לאמור בכתב האישום המתוקן.

עוד טען הסנגור כי כתב האישום תוקן באופן מהותי וליוסף נגרמה חבלה לא עקב מכה ישירות ומכוונת, תוך שהוא מפנה למסמכים הרפואיים וגם לעדותה של ד"ר נטע רז שמסרה כי החבלה לא נבעה ממכה חיצונית ומכאן המסקנה שמדובר בחבלה בלתי ישירה, שכל הנראה נבעה מנפילה או התעקמות של הברך.

עוד הפנה הסנגור לסרטונים המתעדים את האירוע ולראיות שהובאו עד כה לבית המשפט. מכל אלה אפשר להבחין ולראות כי מדובר בתקיפה הדדית מצדם של המתלוננים. בסרטונים אפשר להבחין בקטין הולם בחזקה באמצעות אלה בכל חלקי גופו של נאשם 2. המתלוננים גם היו מצוידים באלות.

הסנגור הפנה להוראות תיקון 113 ולפסיקת בתי המשפט, לרבות פסק דין בעניין פלוני העוסק בענישה של בגירים-צעירים (ע"פ 7781/12 פלוני נגד מדינת ישראל, (ניתן ביום 25/6/13) (להלן: "פלוני")) וביקש לתת משקל נכבד לשיקול זה כדי לא לפגוע בפוטנציאל השיקום של הנאשם.

הסנגור הפנה לפסיקה כעולה מטיעוניו בעמ' 44 לפרו' ולדעתו, בשל נסיבות העניין, נסיבותיו האישיות של הנאשם 1, הודאתו, גילו הצעיר וחרטתו, ביקש להסתפק בתקופת המעצר.

הסנגור התייחס לפסיקה שהפנתה אליה המאשימה ולטעמו, המקרים שם שונים בתכלית השינוי מהמקרה שבפנינו.

טיעוני ב"כ נאשם 2:

13. עו"ד בוריס שרמן חזר וביקש להתעלם מטענות המאשימה ביחס לבקשתה להפעיל עונש המאסר המותנה, כי עונש זה הופעל כבר. נאשם 2 הודה בעובדות כתב האישום המתוקן המייחס לו שתי עבירות, תוך שהוא מפנה לתיקון 113 לחוק העונשין הדורש ענישה בהתאם לעיקרון ההלימה ומחייב קביעת מתחם ענישה לנסיבות המעשה הפלילי.

לדעת הסנגור, המתחם בגין העבירות בהן הורשע נאשם 2 מתחיל ומסתיים במאסר מותנה וכי היה ראוי להגיש כתב אישום זה בהתחשב בנסיבותיו לבית משפט השלום. הסנגור טען עוד כי המאשימה הגישה פסיקה שמתייחסת למתחם הענישה בעבירות חמורות יותר מאלו שבהן הורשע נאשם זה. הגם שנאשם זה הודה בעבירה חמורה אך יש לתת משקל לעובדה כי גילם של הנאשמים בתיק זה קרוב לגילם של המתלוננים, למעט גילו של יוסף האב.

עו"ד בוריס שרמן הפנה לחומר הראיות שהוגש לתיק בית המשפט, בעיקר לסרטונים שתיעדו את האירוע והגם שנאשם 2 נטל חלק בקטטה שבמהותה כללה תקיפות הדדיות ולטעמו, לא ניתן להתרשם שהמתלוננים התגוננו מפני מעשיהם האלימים של הנאשמים אלא נטלו חלק שווה ומשמעותי בכל האירוע האלים.

הסנגור הפנה לכך שהמתלוננים היו מצוידים באלות ואף ניתן להבחין בהם מכים באופן קשה את נאשם 2 באמצעות האלות ותוך כדי המכות אף נשברה אלה כשהכו בה על גבו של נאשם 2.

ב"כ נאשם 2 מלין על כך שהמשטרה לא חקרה את חלקם של המתלוננים באירוע האלים. המדובר בחלק דומיננטי ומהותי שהביא להתפתחות האירוע כפי שתואר בכתב האישום המתוקן, לטענת הסנגור.

המאשימה ביקשה להטיל עונשים על פי המתחם שטענה לו ועל פי הפסיקה שהפנתה אליה, אך יש לציין כי המדובר בפסיקה שמתייחסת לעבירות של חבלה חמורה ואין בפסיקה זו התייחסות לעבירה בה הורשע נאשם זה.

הסנגור הפנה לנסיבות חייו הלא קלות של נאשם זה כעולה מהתסקיר ובשל צנעת הפרט נמנע מלהביא בטיעונו הנסיבות והנתונים האישיים של הנאשם.

טיעוני ב"כ נאשם 3:

14. הסנגור טען כי בעצם כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם 3 עבירה של תקיפה כאשר עולה בבירור מהסרטון שהוגש שנאשם זה לא נטל באירוע חלק פעיל, המדובר בחייל בשירות סדיר שלמד בבית הספר הטכני של חיל האוויר ובעקבות האירוע הוצא משירות הביטחון ומצוי כעת בדחיית שירות. הנאשם

שואף לחזור לשירותו הצבאי ולסיימו ואף להמשיך בו בשירות קבע.

המדובר במי שניהל אורח חיים נורמטיבי עד לאירוע נשוא כתב האישום, בספורטאי מצטיין שהיה פעיל במערכת השירותים החברתיים בעיריית חיפה, השתתף בקורסי מנהיגות צעירה, סמינרים, מחנות ספורט ותחרויות ג'ודו ארציות, זכה במספר מדליות ארציות והתנדב לשמש כעוזר מאמן לילדים צעירים בג'ודו במסגרת פעילות קהילתית, אביו של הנאשם נפטר ב-2006 באופן פתאומי בתקופת מלחמת לבנון השנייה, מאז פטירת האב תומך הנאשם בכלכלת הבית, הגם שאמו עובדת הרי שהיא עובדת במשרה חלקית בעבודות ניקיון.

ההליכים המשפטיים בתיק זה החמירו את מצב משפחתו הכלכלי והתפקודי.

לדעת הסנגור, להרשעת נאשם 3, קיימת השלכה ניכרת על שיקומו ועל המשך שירותו הצבאי וככל הנראה גם בעניין התעסוקתי בעתיד. ההליכים המשפטיים השפיעו באופן ניכר על הנאשם שהתחיל לסבול מדיכאון, קשיי שינה וחרדות לגורל עתידו הצבאי והמשך חייו התלויים בתוצאות ההליך המשפטי. עוד נטען כי הנאשם מצוי בטיפול תרופתי עקב מצבו הנפשי שתואר קודם לכן.

לגישת הסנגור, קיימים נימוקים כבדי משקל לקולא בעניינו של נאשם זה, תוך שהוא מפנה לחלקו השולי באירוע עצמו, גם כאשר יוסף התקרב אליו עם מקל ארוך.

עוד הדגיש הסנגור את ההתרשמות החיובית מהנאשם והסיכוי הנמוך לחזרתיות על עבירות נוספות בעתיד.

מדובר במי שנטל אחריות, הודה, הביע חרטה עמוקה ולכן השארת הרשעתו על כנה עלולה לגרום לו נזק לא פרופורציונאלי.

גם בעניינו של נאשם זה נטען כי כתב האישום המתוקן לא הונח בפני קצין המבחן. ככל הנראה הומצא לשירות המבחן כתב האישום המקורי, ומכאן ההתייחסות השונה של הנאשם לעובדות כתב האישום, גם קשיי השפה השפיעו על הבנתו והבהרת עמדתו לגבי כתב האישום.

הנאשם היה במעצר כחודש ימים ומצוי כעת במעצר בית מלא כשהתנאים המגבילים הלכו ופחתו מיום 4/1/15.

הסנגור ביקש מבית המשפט לאמץ את המלצת שירות המבחן לבטל את הרשעתו בדין ולהסתפק בצו של"צ כמפורט בתסקיר.

גם סנגור זה הגיש פסיקה אליה הפנה במסגרת טיעונו.

הנאשמים ביקשו מבית המשפט להקל בדינם והביעו צער על המעשה.

גזירת הדין:

15. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעבירות של תקיפת קטין שגרמה חבלה של ממש ותקיפה סתם בנסיבות מחמירות. כמו כן הורשע הנאשם 1 גם בעבירה של חבלה חמורה. המדובר באירוע אחד, ועל כן העונש שייגזר על כל אחד מהנאשמים יהיה עונש אחד בגין העבירות בהן הורשע.

16. בהתאם לסעיפים 40ג, 40ט' - 40י"א לחוק העונשין, העיקרון המנחה בקביעת "מתחם העונש ההולם" הוא "עיקרון ההלימה", שלפיו יש לקיים יחס הולם בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו, תוך התחשבות במידת הפגיעה בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה שנעברה על ידי הנאשם.

17. לצורך קביעת מתחם ענישה במקרה שלפנינו ראוי לציין כי העבירה של חבלה חמורה, בה הורשע נאשם 1, הינה עבירת אלימות שהעונש המירבי הקבוע בצידה הינו 7 שנות מאסר. בצד העבירה של תקיפת קטין קבע המחוקק עונש מירבי של 5 שנים ובצד העבירה של תקיפה סתם בנסיבות מחמירות נקבע עונש מירבי של 4 שנים.

נאשם 1, שחלקו היחסי במעשים הנו חמור יותר, ואשר הורשע בנוסף לעבירות של תקיפת קטין ותקיפה סתם גם בעבירה של חבלה חמורה, הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם בעניינו הנו בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר.

ביחס לנאשמים 2 ו- 3 שהורשעו בעבירה של תקיפת קטין ותקיפה סתם, אני סבור כי מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי עד 12 חודשי מאסר בפועל.

18. כאמור, בפסיקת בית המשפט העליון ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירות אלימות באופן כללי. בית המשפט העליון קבע לא אחת כי ככלל ענישה זו צריכה לכלול רכיב משמעותי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח - ראו ע"פ 5153/13 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 13/1/14), ע"פ 6971/13 עמרן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 23/9/14) וע"פ 4061/12 בדארנה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4/9/12).

כבר נקבע לא אחת כי נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי כי ידע כל מי שיוורשע בעבירת אלימות שבתי המשפט יטו להטיל עליו עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח - ראו ע"פ 7555/11 פלוני נ' מדינת ישראל (2012) ע"פ 3562/05 פלוני נ' מדינת ישראל (2005).

22. בית המשפט מגבש את דעתו ביחס לעונש הראוי בהתחשב בנסיבות העבירה, הרקע לאירוע, הרקע של הנאשם שעומד לתת את הדין, אופיו, עברו, הסיכוי לחזרה על מעשים דומים אל מול הסיכוי לחזרה למוטב ולהמשיך לתפקד כאדם מן היישוב, תוך איזון בין שיקולי הענישה השונים ומאידך מתן ביטוי הולם לשיקולים שבאינטרס הציבורי.

23. בענייננו אין להתעלם ממהות האלימות כעולה מכתב האישום המתוקן. הנאשמים תקפו , בצוותא חדא, שני הקטינים וגרמו לאחד מהם חבלה של ממש, והנאשם 1 גם תקף את אביהם של הקטינים כשבמהלך האירוע נגרמה לו חבלה חמורה. עוד ראו לציין כי על פי מהות העבירות, נסיבות ביצוען, וחילקו של כל אחד מהנאשמים באירוע, אני בדעה שיש לאבחן בין חלקו של כל אחד מהם.

24. יחד עם זאת, וכידוע הענישה במקומותינו הנה אינדיווידואלית שמתחשבת בניתוני הנאשם, עברו ונותנת ביטוי לנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה.

23. בענייננו, נאשם 1 רווק בן 21 המתגורר עם אביו, ריצה בעבר עונש מאסר בפועל, הנאשם 1 הביע חרטה על מעשיו, שירות המבחן סבור כי בעניינו קיים סיכון להישנות התנהלות עוברת חוק גם בעתיד.

25. וכן מפנה אני, בעניין זה, לדבריו כב' השופט ס. ג'ובראן בע"פ 452/14 ניסים דבוש נ' מדינת ישראל, [פורסם בבנו] בפסקה 15 (3.4.2014) שם כתב:

"עולה כי לא בכל מקרה בו קיימים סיכויי שיקום, יוקל העונש שהוטל על הנאשם עד כדי חריגה ממתחם הענישה שנקבע לעבירה שנעברה, גם אם מדובר ב"בגיר צעיר", וגם אם המלצת שירות המבחן מצדדת בהקלה כזו. בענייננו, חומרת המעשים של המערער היא רבה".

26. במקרה שלפנינו מדובר בעבירה חמורה המצדיקה ענישה משמעותית וזאת בהתחשב בחלקו של הנאשם 1 בביצוע העבירה, הסיבות שהביאו אותו לביצוע העבירה, האלימות והפגיעה במתלונן, גם אם היא בלתי ישירה. כמו כן לפי האמור, לא בכל מקרה יוקל העונש גם אם ישנה המלצה חיובית של שירות המבחן, במקרה שלפנינו אין כלל המלצה משירות המבחן לכן מכוח קל וחומר לא יוחרג העונש ממתחם הענישה שנקבע לעברה שנעברה רק בשל היותו של הנאשם "בגיר צעיר".

27. נאשם 2 בן 21 רווק, בהיותו בן 15 החל את מעורבותו בפלילים, בהיותו בן 17 נידון לשתי תקופות מאסר חופפות למשך שנה וחצי. כמו כן עובר למעצרו בתיק זה היה עליו להתחיל לרצות עונש של עבודות שירות בגין מעורבותו בעבירת רכוש. מה גם, התסקיר שהוגש בעניינו היה שלילי.

28. נאשם 3 בן 21 רווק, חייל בשירות סדיר, אביו של הנאשם נפטר באופן פתאומי בשנת 2006, מתגורר עם אמו, בשל מצבה הכלכלי הקשה של המשפחה הוצב בבסיס קרוב לביתו כדי לאפשר לו לשלב עבודה עם שירותו הצבאי. אינו בעל הרשעות קודמות, ספורטאי מצטיין שהיה פעיל במערכת השירותים החברתיים בעיריית חיפה. להערכת שירות המבחן, אין אצל נאשם זה דפוסי התנהגות וחשיבה עברייניים ורמת הסיכון להישנות התנהגות תוקפנית נמוכה.

כעת לאחר שהבאתי את נתוני הנאשמים לחובה ולזכות, אקדים את המאוחר ואדון בבקשת הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן ולבטל את הרשעת נאשם 3 בדין ולהסתפק בצו של"צ כמפורט בתסקיר.

סעיף 71א(ב) לחוק העונשין תשל"ז-1977, קובע:

"מצא בית המשפט שנאשם ביצע עבירה רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו, ומשעשה כן, יהיה דינו של צו השירות, לעניין סעיף 9 לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, כדין צו מבחן".

יודגש כי בדרך כלל משקבע בית המשפט כי אדם בגיר עבר עבירה יש להרשיעו בגין עבירה זו ורק בנסיבות יוצאות דופן יימנע בית המשפט מהרשעה - ראו ר"ע 432/85 **רומנו נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 21/8/1985). הימנעות מהרשעת נאשם אפשרית בהצטרף שני גורמים:

א. על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

ב. סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

ראו הלכת כתב בע"פ 2083/96 **כתב נגד מדינת ישראל**, פ"ד נב(3), 337, בעמ' 342. כן ראו ע"פ 2796/03 **ביבס נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5/7/04) וע"פ 2592/06 **גואטה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14/11/06).

סבורני כי במקרה שלפנינו מתקיימים שני התנאים הנ"ל במצטרף ולהלן נימוקי.

התנאי הראשון כזכור הוא שעל ההרשעה "לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם" וכזאת הוכחה בענייננו. בתסקיר שירות המבחן לגבי נאשם 3, הודגשו: השתלבות נאשם זה ביחידה לקידום נוער, הצלחתו בג'ודו וההערכה לה זכה ממדריכי שירות המבחן, העלו את תחושת היכולת וההערכה העצמית שלו וסייעו לו להתמודד עם המשבר המשפחתי. עוד ראוי לציין כי להערכת שירות המבחן' לנאשם 3 אין דפוסי התנהגות וחשיבה עברייניים וקיימת רמת סיכון נמוכה להישנות התנהגות תוקפנית, ברמת חומרה נמוכה. זאת ועוד נוכח העובדה שנאשם זה הינו צעיר, ללא עבר פלילי, ללא דפוסי התנהגות עבריינית, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעתו

וזאת מאחר וקיימת אפשרות כי נאשם זה יחזור לשרת בצבא. הרחקתו משירותו הצבאי מעידה על הנזק והפגיעה בשיקומו, גם כן.

מה גם עיון במכתב ההמלצה מטעם עיריית חיפה - נ/5, מכתב מעיריית חיפה המחלקה לשירותים חברתיים - נ/6, חוות הדעת של מעסיקו - נ/7, תעודת החייל - נ/8, כל אלה מצביעים על אדם נורמטיבי לחלוטין, אשר השתתף במחלקה לקידום נוער, בקורסים של מנהיגות צעירה, התאמן בג'ודו במשך שנים ואף זכה במספר מדליות בתחרויות ארציות ואליפויות ישראל ועתידו בפניו. מכאן שהותרת הרשעתו עלולה לפגוע במידה משמעותית בסיכויי שיקומו.

באשר לתנאי השני הקשור בסוג העבירה ונסיבות ביצועה, ראי לציין כי הנאשם 3 הורשע בעבירה של תקיפה שגרמה לחבלה של ממש ותקיפה סתם בנסיבות מחמירות, אך לא הורשע בעבירה של חבלה חמורה. מה גם חלקו בעבירות שהורשע בהן היה שולי יחסית לנאשמים 1 ו-2. יתרה מזו עברו הפלילי של נאשם 3 נקי וזו לו מעידתו הראשונה, כך שאין לו דפוסי התנהגות עברייניים, גם לפי הערכת שירות המבחן.

יודגש כי התנהגותו של נאשם זה לפני ואחרי ביצוע העבירה וחד פעמיות העבירה, הוכרו אף הם בפסיקה כטעם ונסיבה מיוחדת המצדיקה אי הרשעה - ראו 2611/90 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(1), 120.

אשר לכל המקובץ לעיל אני מחליט לבטל את הרשעתו של נאשם 3, בהתאם להמלצת שירות המבחן ומטיל עליו צו של"צ והתחייבות כפי שיפורט להלן.

סוף דבר:

30. לאחר שבחנתי את עובדות כתב האישום המתוקן, העבר הפלילי של הנאשמים, תסקירי שירות המבחן, הודאתם, גילם הצעיר, הפסיקה שהצדדים הפנו אליה ופסיקה אחרת ושמעתי את טענות הצדדים, ומכל הנימוקים שהובאו לעיל, הן לקולא והן לחומרא ולאור נסיבות העבירות ונסיבותיהם האישיות של הנאשמים, הגעתי לכלל מסקנה שהעונש הראוי בנסיבות העניין הנו:

לנאשם 1:

א. 12 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו, קרי מיום 5/8/14.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירת אלימות ויורשע בגינה.

ג. קנס כספי בסך של 3000 ₪. הקנס ישולם בששה תשלומים שווים ורצופים, כאשר התשלום הראשון יהיה ביום 1/5/15 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

ד. פיצוי למתלונן יוסף בסך 5000 ₪. הפיצוי ישולם תוך 120 יום מהיום.

לנאשם 2:

בהתחשב בשיקולים לחומרא, לרבות נסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע, האמור בתסקיר שירות המבחן ועברו הפלילי של הנאשם 2, וכן בהתחשב בשיקולים לקולא לרבות גילו הצעיר, הודאתו, לקיחת אחריות ותקופת מעצרו בתיק זה (כחמשה חודשים) וחלקו בביצוע העבירות, אני מטיל עליו:

א. 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות במידה וימצא מתאים לכך.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה בה הורשע או עבירת אלימות שהיא עוון או פשע.

ב. קנס כספי בסך 1,500 ₪. הקנס ישולם בשלושה תשלומים שווים ורצופים, כאשר התשלום הראשון יהיה ביום 1/5/15 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

לנאשם 3:

כאמור לעיל, החלטתי לבטל את הרשעתו של נאשם 3 ולכן אני מטיל עליו:

א. צו של"צ בהיקף של 220 שעות, בהתאם לתוכנית שתוכן ע"י שירות המבחן ותוגש לאישור בית המשפט.

ב. נאשם 3 יחתום על התחייבות בסך 7,000 ש"ח להימנע מביצוע עבירה מהעבירות בהן הורשע או עבירת אלימות שהיא פשע, תוך שנתיים מהיום.

עותק מגזר הדין יועבר לממונה על עבודות שירות, לשם בחינת התאמת נאשם 2 לריצוי עונשו במסגרת עבודות שירות.

ניתן לזמן את נאשם 2 באמצעות בא-כוחו עו"ד בוריס שרמן, בטל' 048667715 פקס

048667705 וולנייד של הנאשם

על נאשם 2 לשתף פעולה ולהתייצב לראיון או למפגש שייקבע על ידי הממונה.

לעניין זה ולשם השלמת גזר דינו של נאשם 2 אני קובע ישיבה ליום 28.5.15 שעה 09:15.

עותק מגזר הדין יועבר לשירות המבחן שתשומת לבו מופנית לעניינו של נאשם 3, קרי, הכנת תוכנית של"צ שתובא לאישור בית משפט.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום הודעה לנאשמים 1 ו-3.

ניתן היום, י"ב ניסן תשע"ה, 01 באפריל 2015, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אמיר אליאל, הנאשמים ובאי כוחם עו"ד יגאל טרובמן ממושרד עו"ד ליאוניד פרחובניק - (סנ"צ), עו"ד סלבה רוזנפלד ממושרד עו"ד בוריס שרמן - (סנ"צ), עו"ד תומר איסק נאשם 1 באמצעות הליווי והנאשמים 2 ו-3 בעצמם.